

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκασμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ . . . δρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . > 4,50 Τριμηνος . . . > 2,50 Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τριμηνος > > 3,— <i>Αἱ συνδρομαὶ ἔχονται τὴν ἑξῆς ἐλάττου μηνός.</i>	ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λικ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προσηγομένων ἑτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τυμπάνται ἑκαστον λικ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Περίοδος Β.—Τόμος 16^{ος}	Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1909	Ἔτος 31^{ον}.—Ἀριθ. 25

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ ἸΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια).

Ἴσως, — ἐξηκολούθησα νὰ συλλογίζωμαι, — ὁ κυβερνήτης περιμένει τὴν νύκτα διὰ νὰ προσεγγίσῃ εἰς κάποια ἀκτὴν τῆς Ἐρίας, καὶ ἐκεῖθεν, μεταβάλλων τὸ πλοῖόν του εἰς αὐτοκίνητον, νὰ διασχίσῃ τὰς ὁδοὺς τῶν γειτονικῶν Πολιτειῶν. Ἐὰν δὲν κατώρθωσα νὰ δραπετεύσω κατὰ τὸ διάστημα τοῦ διὰ ξηρᾶς ταξειδίου, πᾶσα ἐλπίς νάνακτῆσω τὴν ἐλευθερίαν μου ἔχάνετο !...

Ἦνεν ἀληθές, ὅτι ἐπιτέλους θὰ ἐγνώριζα ποῦ κρύπτεται ὁ Κοσμοκράτωρ αὐτός, καὶ τὸσον καλῶς, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορέσουν ποτὲ νάνακαλύψουν τὸ κρησφύγετόν του. Ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ μεταξύ μὲ ἀπεδίβαζε, καὶ μάλιστα κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ἐροδοῦμην, — δηλαδή πρὶν νὰ προσεγγίσῃ ὁ Τρόμος εἰς καμμίαν ξηρᾶν...

Ἐν τούτοις τὴν βορειοανατολικὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης τὴν ἐγνώριζα καλῶς, διότι ἐκανελημμένως εἶχα ἐπισκεφθῆ τὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης τὸ περιλαμβανόμενον μετὰξὺ Ἀλβαν καὶ Μπούφαλου. Ἀστρνομικαὶ τινες ὑποθέσεις, πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν, μοὶ εἶχαν δώσει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξερευνήσω τὰς ὄχθας τοῦ Νιαγάρα, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ καταρράκτου μέχρι τοῦ Σουπέριον-Μπρίτζ, νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς δύο κυριωτέρας νήσους μετὰξὺ Μπούφαλου καὶ τῆς πολίχνης Νιαγάρα-Φάλλς, ἔπειτα τὴν νήσον Νάβυ, ἔπειτα τὴν Γκόστ-Ἰσλανδ, ἢ ὁποία χωρίζει τὸν ἀμερικανικὸν καταρράκτην ἀπὸ τὸν τοῦ Καναδά.

Ἐὰν λοιπὸν μοὶ παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ δραπετεύσω, δὲν θὰ εὐρισκόμην εἰς ἄγνωστον χώραν. Ἀλλὰ θὰ παρουσιάζετο ἄρα γε τοιαύτη εὐκαιρία, καὶ, κατὰ βάθος, τὸ ἐπεθύμουν ; ... Πῶσα μυστήρια ἀκίνητα εἰς αὐτὴν τὴν ὀ-

πθέσειν, εἰς τὴν ὁποίαν ἢ καλὴ μου τύχη — ἢ κακὴ μου ἴσως, — μὲ ἀνέμιξε τὸσον πολὺ !...

Τὸ ὅτι ἄλλως τε ἠμποροῦσα νὰ φθάσω εἰς τινὰ τῶν ὄχθων τοῦ Νιαγάρα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἐλπίζω. Βεβαίως ὁ Τρόμος δὲν θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀδιέξοδον αὐτὴν ποταμόν, καὶ ἴσως οὔτε θὰ ἐπλησίαζε τὴν ἀκτὴν τῆς Ἐρίας. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐγένετο ὑποβρύχιον, θὰ διήρχετο τὸν ποταμὸν Δετροῦά, θὰ μετεβάλλετο πάλιν εἰς αὐτοκίνητον, καὶ θὰ ἐφηνε διὰ ξηρᾶς.

Τοιαύτας σκέψεις ἀνεκύκλουν, ἐνῶ τὸ βλέμμα μου περιέτρεχεν ἀνωφελῶς τὸν ὄριζοντα.

Καὶ πάντοτε τὸ πρόβλημα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔμενον ἄλυτον : Διὰ τί ὁ κυβερνήτης τοῦ Τρόμου νὰ μοὶ γράψῃ τὴν γνωστὴν ἀπειλητικὴν ἐπιστολήν ; ... Πρὸς ποῖον σκοπὸν μὲ κατεσκόπευσαν εἰς τὴν Οὐασιγκατῶνα ; Καὶ ἐπιτέλους, τί σχέσιν εἶχε μὲ τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου ; Ἔστω, ἠμπόρεσα νὰ εἰσχωρήσῃ δι' ὀπογεῖων διαρῶγων εἰς τὴν λίμνην Κερδάλην ; δὲν θὰ τῷ ἦτο ὁμοίως δυνατὸν νὰ διασχίσῃ καὶ τὸ ἀδιάπεραστον ἐκεῖνο περὶ κλίμα . . . Ἀ, ὄχι, ποτέ !

Περὶ τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν, δοθεῖσης τῆς ταχύτητος τοῦ Τρόμου ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς διευθύνσεώς του ἀφ' ἑτέρου, δὲν θάκείχομεν πλέον τῶν δεκαπέντε μιλίων ἀπὸ τὸ Μπούφαλον, τοῦ ὁποῖου ἢ σιλουέττα δὲν θὰ ἐβρά-

δους νάναφανῆ πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου τούτου, ἐφάνησαν μὲν μερικὰ πλοῖα, ἀλλ' εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, τὴν δὲ ἀπόστασιν αὐτὴν ὁ κυβερνήτης τὴν ἐκάνειν ὅπως ἤθελεν. Ἐκτὸς τούτου ὁ Τρόμος, πλείον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης, ἦτο ὀλίγον ὁρατός, ἐξ ἀποστάσεως δ' ἑνὸς μιλίου δὲν διακρίνετο σχεδὸν διόλου.

Ἐν τούτοις τὰ ὑψώματα τὰ πλαισιῶντα τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἐρίας ἤρχισαν νάναφαίνωνται, σχηματίζοντα πέραν τοῦ Μπούφαλου τὴν χοάνην ἐκεί-

«Ἐἶθε ὁ κυβερνήτης ; ... ἠρώτησα.» (Σελ. 198, στ. γ'.)

νη, διά της οποίας η Έρεια χύνει τα ύδατά της εις την κοίτην του Νιαγάρα. Μερικαί θίνες εξείχον δεξιά, μερικαί συστάδες δένδρων εφαινοντο εδω κ' εκεί. Έβλεπα εις τόν ποταμόν πολλά έμπορικὰ πλοία η αλιευτικάς λέμβους με ιστία η με άτμόν. Ο ούρανός έρρυπαίνετο κατά μέρη από τολύπας καπνού, τας οποίας εδίοικεν ελαφρως ανατολικός άνεμος.

Ποία ητο άρα γε η ιδέα του κυβερνήτου, διευθυνομένου προς τόν λιμένα εκείνον;... Η άρρώνησι δέν τή άπηγέρουε να αλγοτάση;... Διά τούτο κάθε στιγμήν έπερίμενα να πηδάλιον διά να επανέλθη προς την δυτικήν όχθην της λίμνης... έκτός εόν έσκόπευε να βυθισθί διά να διανυκτερεύση εις τόν πυθμένα της Έρειας...

Άλλ' έπέμενε να κρατή την πρώραν ίσα προς τόν Μπούφαλον, και μοι ητο άδύνατον να ένοήσω διατί.

Τήν στιγμήν εκείνην, ο πηδαλιούχος, του όποιου οι όφθαλμοί εξηρεύον τόν βορειοανατολικόν όρίζοντα, έκαμε νεύμα προς τόν σύντροφόν του. Ούτος ήγήρθη, έπλησίασε τόν μεσαίον δισκόν κ' εκείθεν κατήλθεν εις τόν θάλαμον των μηχανών.

Σχεδόν άμέσως ο κυβερνήτης άνέβη εις τόν κατάστρωμα και πλησίασας τόν πηδαλιούχον, συνμίλησε μετ' αυτού χαμηλοφώνως.

Ούτος, τείνων την χείρα προς τόν Μπούφαλον, έδεικνυε δύο σημαία υπόμαυρα, τά όποια μετεκινούντο εις άποστασιν πέντε ως έξ μιλλίων από του Τρόμου.

Ο κυβερνήτης τά εκύτταζε με προσοχήν, και κατόπιν ύψώσας τούς ώμους, έπήγε κ' εκάθησεν εις την πρύμνην, χωρίς να μεταβάλλη την διεύθυνσιν του Τρόμου.

Μετά έν τέταρτον της ώρας, διέκρινα δύο στήλας καπνού προς τά βορειοανατολικά. Μετ' όλίγον τόν σχήμα των δύο εκείνων σημείων διευκρινίσθη άρκούντως: Ήσαν δύο άτμόπλοια εξελθόντα του λιμένος του Μπούφαλου και πλησιάζοντα με μεγάλην ταχύτητα.

Αιφνιδίως μου ήλθεν η σκέψις, ότι τά άτμόπλοια αυτά ήσαν τά καταδρομικά, περί των όποιων μοι είχεν ομιλήσει ο κ. Ουάρν, τά έπεφορτισμένα από τινος καιρού την επίβλεψιν του μέρους τούτου της λίμνης, εκείνα τά ίδια των όποιων κ' έγώ θα ήδυνάμην έν ανάγκη να ζητήσω την συνδρομήν.

Τά καταδρομικά αυτά, νεωτάτου τύπου, ήσαν έν των μάλλον ταχυπλόων σκαφών έξ όσων έναυπηγήθησαν ποτέ εις τας Ήνωμένας Πολιτείας. Κινούμενα δι' ισχυρών και τελειοτάτων μηχανών, ήδύναντο να διανύσουν είκοσιεπτά μιλλια την ώραν.

Είπε άληθές, ότι η ταχύτης του Τρόμου ητο άσυγκρίτως άνωτέρα' άλλ' έν πάση περιπτώσει, εάν επιτέλους έστενοχωρηίτο πολύ και η υποχώρησις τή ητο άδύνατος, τή ήρκει να βυθισθί διά ναποφύγη, ως υποδρόχον, πάσαν καταδίωξιν. Τά καταδρομικά, βλέπετε, έπρεπε να ήσαν και αυτά υποδρόχια διά να ανταγωνισθούν με κάποιαν έλπίδα επιτυχίας, και πάλιν άμφιβάλλω άν ο άγών θα ητο ίσος.

Ότι μοι εφαινετο άναμφίβολον, είνε ότι οι κυβερνήται των δύο τούτων πολεμικών θα είχον είδοποιήθί περί της παρουσίας του Τρόμου, ίσως ύπ' αυτού του Ουέλλε, ο όποιος έπιστρέφας εις τόν Τολέδον, έτηλεγράφησεν εκείθεν.

Άλλως τε ητο προφανές ότι, ιδόντα τόν Τρόμον, έπήρχοντο όλοταχως έναντίον του. Μ' όλον τούτο, ο κυβερνήτης, χωρίς να δώση την παραμικράν προσοχήν, εξηκολούθει να διευθύνεται προς τόν Νιαγάραν!

Τι θα έκαμαν τά καταδρομικά;... Βεβαίως θα ένήργουν κατά τρόπον ώστε να αναγκάσουν τόν Τρόμον να εισέλθη εις τόν άγκώνα της Έρειας, αφίνων δεξιά του τόν Μπούφαλον, αφού ο Νιαγάρας δέν τή παρέχεν ουδεμίαν διόδον.

Ο κυβερνήτης είχεν έλθη εις τόν πηδάλιον' ο εις έκ των άνδρών του πληρώματος εύρίσκειτο εις την πρώραν, ο άλλος εις τόν θάλαμον των μηχανών.

Θά μοι εδίδετο άρα γε διαταγή να κατέλθω εις τόν θαλαμίσκον μου;

Προς μεγάλην μου έκπληξιν, — και χαράν, — τοιούτόν τι δέν έγίνετο' απεναντίας κανείς δέν εφαινετο δίδων προσοχήν εις έμέ, ως να μήν ύπήρχα καν επί του πλοίου...

Ούχι άνευ ζωηράς συγκινήσεως παρετήρουν την προσέγγισιν των καταδρομικών. Είς άποστασιν μικροτέρων των δύο μιλλίων, έποταύον ούτως, ώστε να κρατούν τόν Τρόμον μεταξύ δύο πυρών.

Όσον διά τόν Κοσμοκράτορα, η φυσιογνωμία του δέν εξέφραζεν άλλο έκτός βαθυτάτης περιφρονήσεως. Ηξευρε βεβαίως ότι τά πολεμικά εκείνα τίποτε δέν ήδύναντο να κάμουν εναντίον του. Ήρκει να στείλη μίαν διαταγήν εις την μηχανήν διά ναπομακρυνθί από αυτά, όσον ταχύπλοα και άν ήσαν. Με όλίγας στροφάς του κινητήρός του, ο Τρόμος θα εύρίσκετο έκτός της βολής των τηλεδύλων των. Και βεβαίως τά βλήματα δέν θα ήδύναντο να φθάσουν εις τόν βυθόν της Έρειας τόν υποδρόχον!

Μετά δέκα λεπτά της ώρας, μόλις έν μιλλιον μάς έχώριζεν από τά δύο πλοία τά όποια μάς κατεδίωκον...

Ο κυβερνήτης τά άφισεν ακόμη να προχωρήσουν. Έπειτα έστηρίχθη επί του χειριστήρος, και με την διπλα-

σιασθείσαν δύναμιν των προωστήρων του, ο Τρόμος άνεπήδησεν επί της έπιφανείας της λίμνης. Έπερίκαιζε λοιπόν τά καταδρομικά εκείνα, και άντι να δπισθοχωρήσει, εξηκολούθει την προς τά προςω πορείαν του;... Αυτό ητο! Και τίς οίδε μήπως δέν θα είγε τόν θράσος να διέλθη άναμέσον των δύο και να τά κάμη να τόν κυνηγήσουν μέχρις ου, έκερχομένης της νυκτός, θα ήναγκάζοντο να εγκαταλείψουν την ματαιάν εκείνην καταδίωξιν!...

Τόν Μπούφαλον διεγράφετο ήδη επί της όχθης της Έρειας. Διέκρινα καθαρώς τά οικοδομήματα της πόλεως, τας οικίας της, τά κωδωνοστάσια της. Έκείθεν, προς τά βορειοδυτικά, ήνοιγετο ο Νιαγάρας, εις άπόστασιν τεσσάρων η πέντε μιλλίων.

Υπό τοιούτους όρους, ποίαν άπόφασιν έπρεπε να λάβω;... Αφού ήμην καλός κολυμβητής, δέν θα ητο κατάλληλος, και ίσως μοναδική η εύκαιρία, να ριφθώ εις τόν νερόν όταν θα εύρισκόμυθα μετ' όλίγον πλαγίως η μάλλον άναμέσον των δύο καταδρομικών; Ο κυβερνήτης δέν θα είχε καιρόν να με συλλάβη. Ούτω θα διέφευγα την αιχμαλωσίαν... Θά μ' έβλεπαν από τόν έν η από τόν άλλο πλοϊόν. Ίσως μάλιστα οι κυβερνήται των να είχαν προειδοποιηθί περί της πιθανής παρουσίας μου επί του Τρόμου. Και θα ήρχετο καμία άκατος να με σώσει...

Προφανώς, αι πιθανότητες της επιτυχίας θα ήσαν μεγαλήτεροι, εάν ο Τρόμος έπροχώρει μεταξύ των όχθών του Νιαγάρα. Είς την νήσον Νάβυ, θα ήδυνάμην να κατήσω επί εδάφους, τόν όποιον έγνώριζα καλώς. Άλλ' ότι ο κυβερνήτης του Τρόμου θάπεράσει να εισέλθη εις ποταμόν άδιέξοδον ένεκα του καταρράκτου του, τούτο μοι εφαινετο άδύνατον... Απεράσιτα όθεν να περιμείνω να πλησιάσουν περισσότερον τά καταδρομικά και, την στιγμήν εκείνην, θα έβλεπα τί θα έκαμνα.

Διότι πρέπει να τ' όμολογήσω, η άπόφασίς μου δέν ητο όριστική. Όχι!... Δέν απεράσιζα τόσο εύκόλως, διαφεύγων και σωζόμενος, να χάσω διαμιάς κάθε έλπίδα εξιχνιάσεως του μυστηρίου εκείνου... Τασυνομικά μου ένστικτα εξηγείροντο εις την ιδέαν ότι έφθανε να εκτείνω την χείρα, διά να συλλάβω τόν άνθρωπόν αυτόν τόν επικηρυγμένον, τόν έκτός του νόμου... Όχι, δέν θα έδραπέτευα!... Θά ητο ως να εγκατέλειπα διά παντός την ύπόθεσιν. Αδιάφορον άν δέν έγνώριζα ποία τύχη με άνέμενε και έως πού θα με παρέσυρεν ο Τρόμος, εάν έμενα επ' αυτού.

Η ώρα ητο έξ και τέταρτον. Τά καταδρομικά έπλησίαζαν, αφίνοντα μεταξύ των άποστασιν ενός περίπου μιλλίου.

Ο Τρόμος, και χωρίς ναδέχηση την ταχύτητα του, δέν θα έδράδυνε να εύρηθί μεταξύ δύο πυρών.

Δέν είχ' άφιση την θέσιν μου. Ο επί της πρώρας ναύτης εύρίσκειτο πλησίον μου.

Ακίνητος παρά τόν πηδάλιον, με λάμποντας όφθαλμούς υπό τας συνεπασμέννας όφρυσ, ο κυβερνήτης άνέμενεν ίσως την στιγμήν να διαφύγη διά τελικού τινος χειρισμού.

Έξαφνα, πυροβολισμός άντήχησεν από του προς τά δεξιά μας καταδρομικού. Η σφαίρα, θίγουσα σχεδόν την έπιφανείαν των υδάτων, διήλθε παρά την πρώραν του Τρόμου κ' εξηφανίσθη παρά την πρύμνην του προς τ' άριστερά καταδρομικού.

Ηγήρθη. Όρθιος παρά τόν πλευρόν μου, ο ναύτης εφαινετο παραδοκών έν νεύμα του κυβερνήτου.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΛΑΕ αυτάς τας ήμερας — μίαν έβδομάδα σχεδόν, — τά σύνεφα της βροχής έπρεμύοντο άπειλητικά

άνωθεν της πόλεώς μας. Πότε ήρχοντο από την ανατολήν, και τότε από την δύσιν. Και τότε έρευγαν προς βορράν, και τότε προς νότον. Διότι οι άνεμοι, ισχυροί η άσθενέστεροι, έπνεαν διαδοχικώς άπ' όλα τά σημεία του όρίζοντος, και έπεκράτει μία άκαταστασία καιρού, η όποία άπήλπυζε και τούς έμπειροτέρους. Ούτε αυτοί δέν ήξευραν να πούν, άν θα βρέξη η άν θα κρατήση! Κάπου-κάπου έπιπταν όλίγοι σταγόνες, και πάλιν ο ούρανός εκαθάριζεν. Τότε ο ήλιος η η σελήνη ανέλαμπαν, έως όποιον έαυτά ήσαν ήρωον πάλιν να τά σκεπάσουν. Και ήμέρα τη ήμέρα περισσότερα, άπειλητικώτερα, έπιμονώτερα... Έπιτέλους, προχθές, εκάλυψαν όλον τόν ούρανόν και έμειναν πολύ. Άνεμος δέν έπνεε διά να τά διώξη. Και η βροχή, η άναμενομένη, εξέσπασε ραγδαία και όρμητική, με βροντάς, με αστραπάς, με κεραυνούς. Ο καιρός εξεθύμανε!

Όλας αυτάς τας ήμερας, υπό την άπειλήν των νεφών, οι άνθρωποι εκύταζαν άνησύχως τόν ούρανόν, εις πάσαν

σχεδόν ώραν της ήμέρας και της νυκτός... Μερικοί μάλιστα έναγωνίως. Θά βρέξη η δέν θα βρέξη; Σήμερον η αύριον; Το πρωί η τόν βράδυ; Και πολύ η όλίγοι;... Προσεπάθουν να μαντεύσουν μόνοι των, εξετάζοντες τέν όρίζοντα, την φοράν του άνέμου, την κίνησιν των νεφών, την κατάστασιν της ατμοσφαιρας, — η ήρώτων τούς αναυτικούς οι έποιοί γνωρίζουν... Και καθείς, έννοείται, ήλπιζε κατά τόν συμφέρον του, έως όπου μία ψυχάλα, η μία λάμψις του ήλιου εξαφνική τόν διέψευδε.

Είνε παρατηρητέον, ότι όσακις έπικείται βροχή, περισσότεροι είνε οι άνθρωποι οι εύχόμενοι να μη βρέξη. Φυσικώτατον αυτό, αφού η βροχή είνε πάντοτε μία ένόχλησις διά τέν πτωχόν άνθρωπον, ο όποιος δέν έπροικίσθη υπό της φύσεως με τά ένστικτα της κάπιας, και αφού οι άποηται οι έποιοί αγαπούν τόν θεάμα και άφηφούν χάριν αυτού την λάσπην και την ύγρασίαν, είνε όλίγοι...

Άλλ' έκτός τούτου, περισσότεροι — εις μίαν πόλιν τουλάχιστον — είνε εκείνοι οι έποιοί έχον συμφέρον να μη βρέξη, από εκείνους που έχον συμφέρον να βρέξη. Έξαφνα εις μίαν έποχήν σποράς ποιοι εύχονται να επικρατήση η βροχερός καιρός; Οι κτηματίαι, οι γεωργοί, οι όποιοι γνωρίζουν καλά τόν λαϊκόν δίστιχόν:

Αν κάρη ο Άποίλης δυο νερά κ' ο Μάης (Άλλο ένα) Χαρά σινε τόν γεωργόν, πούχει πολλά σταγόμενα.

Έπειτα οι άμαξάδες και οι... όμβρολλοπώλοι. Ίσως και μερικοί ιδιότροποι, βαρετοί, και ίσως ακόμη μερικοί κακοί, έπιθυμούντες από μοχθηρίαν η από όκηρίαν να ματαιωθί μία έκδρομή, μία έορτή, μία παράστασις, μία ύποδοχή... Ποιοί δέ εύχονται τόν έναντίον; Όλος ο άλλος κόσμος! Οι έμποροι, οι μικροπωληταί, οι εργάται, οι καφετηδες, οι θεατρώναι, οι θιασάρχαι, οι συγγραφεις των παιζομένων εις τόν θεάτρον έργων, οι θεατρόφιλοι, οι θέλοντες να παρακολουθήσουν μίαν πρώτην παράστασιν, οι φιλόκοιμοι, οι περιπατηταί των κέντρων, οι υπαίθριοι... Και ο πόθος των είνε άνάλογος προς τόν συμφέρον, φθάνων εις αγωνίαν δι' εκείνους, των όποιων τόν συμφέρον είνε μέγα και άμεσον. Διότι βέβαια δέν εύχεται με τέν ίδιον πόθον να μη βρέξη εκείνος ο όποιος θα έχανεν ένεκα της βροχής μίαν διασκεδασιν, μίαν εύχάριστον συνάντησιν, και εκείνος ο όποιος θα έχανεν... ένα-δύο εκατοστάρικα!...

Έτυχε να ιδώ αυτάς τας ήμερας, υπό την άπειλήν της βροχής, μερικούς από τούς δευτέρους. Ήσαν θιασάρχαι και θεατρικοί συγγραφεις. Τά προγράμματα τοιχοκολλημένα, τά ηλεκτρικά άναμμένα, ο ούρανός γεμάτος σύνεφα και...

τόν θεάτρον χωρίς τένταν. Θά βρέξη η δέν θα βρέξη; Άν βρέξη, τίποτε παράστασις, τίποτε εισπραξις, τίποτε ποσοστά! Άν δέν βρέξη, πλούτος, δόξα κ' εύτυχία!...

Α; τούς δυστυχισμένους τούς ανθρώπους! Με πόσην αγωνίαν εκύτταζαν ύψηλά, με πόσην χαράν έβλεπαν την σελήνην νικώσαν αίφνης τά σύννεφα, με πόσην κατήφειαν την έβλεπαν να σκεπάζεται πάλιν από άλλα, μελανότερα, και πώς έδλασφημούσαν όσακις χλιαραί σταγόνες έπιπτον εις τας ανοικτάς των παλάμας!... Ηκουσα όμως και μερικώς, οι όποιοί, άντι να βλασηφουσίν, ήρχοντο και προσηύχοντο:

— Άχ Παναγία μου, να υή βρέξη! — Άς κρατήση ακόμη δυο-τρεις ώρες! — Άχ Θεέ μου! βάστα τόν θυμό σου! — Άγιε Νικόλα, βόηθα!...

Άν αι προσευχαί αυταί φθάνουν εις τόν ούρανόν. — διότι δέν πιστεύω ότι όλα αι προσευχαί φθάνουν εκεί πάνω, — φαντάζομαι την άμνηχανίαν της Παναγίας, των Αγίων και του Θεού! Πώς να έπαρκέσουν, πώς να συμβιβάσουν τας τόσον ποικίλας αυτάς ίκεσίας, και πώς να εκπληρώσουν μίαν ύπερ ενός αγαθού και θεοσεβούς, όταν άλλος ικετεύη συγχρόνως να γίνη τόν αντίθετον! «Βρέξε, Θεέ μου!» άπ' εδω — «Μή βρέξεις, Θεέ μου!» άπ' εκεί... Διά τούτο, υποθέτω, ότι εις τόν ζήτημα της βροχής, ο καλός Θεός δέν άκούει κανένα. Αφίνε: τά σύννεφα να κάμνουν, ότι θέλουν, να βρέχουν όποτε τούς άρέσει, και να φύγουν όταν τά σκρώχνη ο άνεμος. Τόν πολύ-πολύ εύμπορει να τά προστάξη να βρέξουν μίαν έποχήν, διά να καρποφορήση η γη και να τραφούν οι άνθρωποι. Άλλ' άν θα βρέξουν νύκτα η ήμέραν, άν θναλωθί αυτή η εκείνη η παράστασις, άν θα χάση την έκδρομήν του ο κύριος Κοκός, η άν θαναωασθί να πληρώση άμάξι διά την έπίσκεψιν της η κυρία Φιφή, — δι' αυτά τά μικροπράγματα νομίζω ότι ο Θεός δέν πολυσκοτίζεται...

Άλλο πράγμα τώρα άν πρόκειται να δοτή η μάχη του Βατερλώ, και άν από την έκβασιν της εξαρτάται η τύχη του κόσμου. Τότε βεβαίως εύμπορει να συγκινήθη και ο Θεός και να στείλη όλίγα σύννεφα να βρέξουν τόν πεδίον της μάχης, διά να δυσκολευθουν αι κινήσεις του πυροβολικού και να νικηθί ο Μέγας Ναπολέων! Έπίσης όταν μία παρατεταμένη άνομβρία άπειλή την εύτυχίαν ενός τόπου, και όταν όλοι οι άνθρωποι εκεί έχον τόν ίδιον συμφέρον να βρέξη και με την ίδιαν θερμότητα, όμοθυμωσ και όλοψύχως λιτανεύοντες, παρακαλούν τόν Θεόν να στείλη τας εύεργετικάς του νεφέλας!...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἡ Ὀδάλια ἐπιμένει νὰ κρατῇ τὸ κεφάλι τοῦ πιθήκου μέσα εἰς τὸ νερόν. Ὁ ἀγὼν μεταξύ τῶν δύο εἶνε φοβερός. Ποῖος θὰ νικήσῃ; Ὁ πιθήκος προσπαθεῖ νὰρπάξῃ μὲ τὰ χέρια του τὴν Ὀδάλιαν, διὰ νὰ τὴν στραγγάλισῃ, ἐνῶ τὴν μαστιγώνει μὲ τὴν μακρὰν του οὐρὰν, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζεται ὡς βούνερον. Καὶ ὅταν ἡ Ὀδάλια ἀπαλλάσῃ τὴν λαίμῳ της ἀπὸ τὸ σφίξιμον τῶν ψυχρῶν χειρῶν τοῦ πιθήκου, αἱ χεῖρες αὐτὰ εἰςχωροῦν εἰς τὴν κόμην της, τὴν ὁποῖαν μαδοῦν λυσ-

«Φαῖδια, πιθήκοι, κροκόδειλοι...» (Σ. 202, στ. γ')

σωδῶς, ἢ περιφέρονται εἰς τὸ κουρελιασμένον της φέρεμα, τοῦ ὁποῖου ἀποσκοπὸν ὀλόκληρα τεμάχια. Ἡ Ὀδάλια εἶνε τώρα σχεδὸν γυμνή, καὶ τὸ σῶμά της ἐδῶ κ' ἐκεῖ τρέχει αἷμα... Εἶνε ἐξηγλημένη, δὲν ἀντέχει πλέον, ἀλλ' ὁ πιθήκος ζῆ ἀκμή: Κάθε τῶσον σηκώνει τὴν χονδρὴν του κεφαλὴν, κυττάζει τὸν δῆμιόν του καὶ τὸ μανιῶδες βλέμμα του ἀπειλεῖ ἐκδίκησιν τρομεράν. Ἡ Ὀδάλια θὰ συνθηκολογήσῃ; Ἐξαφνα, ἀσθενὴς κρότος κωπηλασίας φθάνει εἰς τὴν ἀκοὴν της. Εἶνε ταξιδιώται τοῦ ποταμοῦ! Εἶδαν τὴν σκηνὴν ἢ τὴν κάμην τὸ ἐνδιαφέρον των' ἀλλὰ περὶ πάντων ἀνεγνώρισαν τὴν ἔρῳ θρῶν ἡμισέληνον καὶ ἐθεώρησαν καθῆκόν των νὰ σκεύσων εἰς βοήθειαν τῆς Μαγίσσης ἢ τῆς πύργας της. Πλησιάζουν, καὶ εἶνε καιρός! Τὰ χέρια τῆς

Ὀδάλιας παρέλυσαν πλέον ἐνῶ ἀπεναντίας ὁ πιθήκος διατηρεῖ ὅλας του τὰς δυνάμεις... Οἱ ναῦται ἀρπάζουν τὸ ἐξηγρωμένον ζῶον καὶ μὲ ἰσχυρὴν κτύπημα τῆς κόπτης τοῦ κόπτον τὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖον πίπτει εἰς τὸν ποταμόν. Ἡ Ὀδάλια ἦτο τῶσον ἐξηγλημένη, ὥστε δὲν ἐστάθη νὰ ἰδῇ τὸ τέλος τοῦ δράματος. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν κλύβην τῆς πύργας καὶ ἐκάθησεν, ἢ μᾶλλον κατέπεσεν εἰς τὸ ξύλινον σκαμνί. — Προστατευομένη τῆς Μεγάλης Μαγίσσης Κασσούλας, εἶπεν ὁ κυβερνῶν τὸ πλοῖάριον θέλεις νὰ σὲ βοηθήσωμε; θέλεις νὰ σὲ βγάλουμε εἰς τὴν θάλασσαν; Πότε τὰ κουρασμένα χέρια σου δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κυβερνήσουν τὴν πύργαν.

— Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῆς Μαγίσσης Κασσούλας, ἀπεκρίθη ἡ Ὀδάλια. Ἄν μοῦ κάνατε τὴ χάρι νὰ μὲ πᾶτε εἰς τὸ χωριὸ τῶν Μπαχίς-Μπέ... Τότε ὁ κυβερνήτης προσέδεσε μ' ἕνα χονδρὸν σχοινί τὴν πύργαν τῆς Μαγίσσης εἰς τὴν ἰδικὴν του, καὶ μ' ἐπίσημον τῶνον ἀνέκραξε: — Τὸ κόκκινον μισοφέγγαρον τῆς Μεγάλης Κασσούλας ἄς εἶνε φυλακτὸ μας! Καὶ περιχαρὲς οἱ ταξιδιώται διὰ τὴν μεγάλην κολυμπιάν, ἐξεκίνησαν, ρυμουλκούντες διὰ τοῦ ποταμοῦ τὴν ἱερὰν πύργαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. Κατὰ τοῦ Βασιλέως.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον διήρκεσε πολλὰς ἀκόμη ὥρας ἡ Ὀδάλια ἠμπόρεσε νὰνακαυθῇ. Ἡ συχὸν καὶ χωρὶς περιπετειᾶς ταξιδιον. Οἱ ναῦται δὲν τὴν ἠρώτησαν οὔτε ποῖα εἶνε οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, ἀλλὰ μὲ μεγάλην εὐλάβειαν τὴν ἐβοήθησαν νὰποιδασθῇ. Ὅταν ἐπάτησε τὸ χῶμα τῆς πατρίδος της, ἡ μικρὰ μαύρη ἠσθάνθη ἀνακούφιαν συγχρόνως καὶ τρόμον. Ἐγύριζεν εἰς τὸ χωρίον, εἶνε ἀλήθεια! ἀλλὰ μὲ πόσῃ ἀνησυχίαν, μὲ πόσῃ ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν!... Ὁ ἥλιος εἶχε δύση καὶ ἡ ἡμέρα ἐξοῦνα τῶσον γρήγορα, ὥστε τ' ἀστέρια ἐφαίνοντο τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ Ὀδάλια τὰ ἐκύτταζεν ὡς κάποιον νὰποζητοῦσε. Ναι, ἕνα ἀστρον ἀποζητοῦσε, ἀλλὰ χαμηλότερον, πλησιέστερον, καὶ διαπορευτικόν: τὸ κανθῆλι τοῦ Τζάκ! Ὅθ' ἔλαμπεν ἀρὰ γε ἀκόμη ἐπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, ὀλίγον μακρότερα ἀπὸ τοὺς θάμνους, ὀπίσω ἀπὸ τὸ διηνηθισμένον παραπέτασμα;

Ὁ τὸ μικρὸν τρομοσβύνον φῶς τῆς κανθῆλας τοῦ Τζάκ! ἤρχετο νὰ τὸ ξαναῖδῃ ὅπως ὁ ναύτης τὸν φάρον τοῦ λιμένος του, μὲ τὸν ἴδιον πόθον, μὲ τὴν ἴδιαν συγκίνησιν. Ἡ Ὀδάλια πλησιάζει... ἡ πυκνότης τῆς λόχμης ἐλαττοῦται... μίαν στροφὴν ἀκόμη θὰ κάμῃ καὶ τὸ σπιτάκι θὰ φαγῇ... Νά το! ὦ εὐτυχία! Ἡ μικρὰ φλόξ, γλυκεῖα καὶ ὄχρα, λάμπει προδίδουσα μίαν ἄλλην ζωὴν. Ὁ Τζάκ εἶνε ἐκεῖ, ἀπὸ πίσω της. Ζῆ!... Εἶνε ἀρὰ γε καλά;... Ἡ Ὀδάλια προχωρεῖ ἀκόμη, σιγὰ-σιγὰ, ὅπως καὶ τὸ πρῶτ' ἐκεῖνο πῶς ἔφυγε. Διότι δὲν θέλει νὰ τὴν ἰδοῦν. Δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ, διότι δὲν φέρει μαζί της τὸ ἱατρικόν. Θέλει μόνον νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Τζάκ εἶν' ἐκεῖ... Ἰδοῦ μία σκιά, ἡ ὁποία κινεῖται γύρω εἰς τὸ κρεβάτι... Εἶνε ἡ καλὴ του μητέρα... Τὴν βλέπει πῶς σκύβει ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τζάκ. Ναι, ἐπάνω ἀπὸ τὸν Τζάκ. Διότι αὐτὸς εἶνε! Τὸ κεφάλι του διαγράφεται ἐπάνω εἰς τὸ λευκὸν παραπέτασμα καὶ ἀναμυγνύει τοὺς χρυσοὺς του βοστρύχους μὲ τὰ ἄνθη τῆς μουσελίνας. «Ὁ Τζάκ ζῆ! Καὶ σὺ ἐγύρισες» θάρρος, Ὀδάλια, θάρρος!» Καὶ ἡ μικρὰ μαύρη ἐπιστρέφει εἰς τὴν λόχμην καὶ παίρνει τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Ντὰ Σαγκουί. Δὲν ἐβάδιζεν, ἐπετοῦσε. Ἡ θεὰ τοῦ Τζάκ τῆς ἔδωσε νέας δυνάμεις καὶ νέαν ζέσιν. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὸν δρόμον της. Ἄλλ' ἡ Ὀδάλια ἐπεριπατοῦσε χωρὶς νὰ βλέπῃ. Ἐπήγαινε ἴσα, κατ' εὐθείαν εἰς τὸ παλάτι. Ἀπέχεν ἀπὸ τὸ σπιτὶ τοῦ Τζάκ μίαν ὀλόκληρον ὄραν. Ἄλλ' ὄχι διὰ τὰ πόδια τῆς Ὀδάλιας. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦτο ἐκεῖ... ἐκεῖ, ναι! εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι. Ἐξαφνα ἐστάθη καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ μὲ τὸν ἑαυτὸν της, ὅπως συχνὰ συνῆθιζε νὰ κάμῃ. — Ποῦ πηγαίνεις, Ὀδάλια; — Στοῦ Βασιλέως. — Τέτοια ὥρα; — Βέβαια, θὰ κοιμᾶται. — Μὰ τί γυρεύεις ἐκεῖ; — Θέλω νὰ τοῦ πᾶρω τὸ νύχι του. — Τὸ νύχι τοῦ κἀνθηρος; Μὰ εἶσαι τρελλή, Ὀδάλια! Ἐχάσες τὸ μυαλό σου; Καλὲ αὐτὸ εἶνε ὄλη του ἡ περιουσία, ὄλη ἡ ὑπαρξίς, τὸ βασιλεῖόν του, ἡ ζωὴ του! Μὰ δὲν θὰ κάμῃς τέτοιο πρᾶγμα! — Πρέπει νὰ τὸ κάμω! — Στάσου μιά στιγμὴ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! Σκέψου, ἄκουσε. — Δὲν μπορῶ! ἀδύνατον! Ὁ θάνατος δὲν περιμένει! Καὶ ἡ μικρὰ μαύρη ἐξηκολούθει νὰ

τρέχῃ, νὰ πετῇ. Τὰ πόδια της μόλις ἤγγιζαν τὸ χῶμα τὸ βλέμμα της ἦτο ἀπλανὲς καὶ ἡ ψυχὴ της διαμοιρασμένη μεταξὺ δύο αἰσθημάτων ἐπίσης ἰσχυρῶν: ὀπίσω της ἦτο ἡ σκέψις τοῦ Τζάκ, ἡ ὁποία τὴν ἔκαμνε νὰ σπεύδῃ ἔμπρός της ἦτο τὸ βασιλικὸν παλάτι, τὸ ὁποῖον τὴν εἴλκυε. «Ἄλλ' ἰδοῦ» ἔφασεν ἀπέξω ἀπὸ τὸ χωρίον, ὅπου ἡ καλύβη τοῦ Ντὰ Σαγκουί. Ἀκούεται ἀκμή θρόνου. Ὅλοι οἱ κάτοικοι δὲν κατεκλίθησαν. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἰδοῦν. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὑποπτευθῇ, ἐπὶ τέτοιον ὄραν ἡ μικρὰ δούλη εἶνε ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτὶ τῶν κυρίων της. Ἐξαπλόνεται κατὰ γῆς. Ὅταν δὲν θακούη πλέον κανένα ἄλλον θόρυβον, παρὰ μόνον τὸν τρίγμν τῶν ἐντόμων, θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της πρὸς τὸ παλάτι... Τίποτε ἐπάνω της ἢ γύρω της δὲν εἰμπορεῖ ἄλλως τε νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν ἀνθρώπου: οἱ κρῖκοί της, ἐνῶ περιπατεῖ, δὲν κάμνουν πλέον τὸ γκλιν-γκλιν πῶς ἄρρεσε, διότι δὲν ἔχει πλέον κρῖκουσ' τὰ βραχιόλια της δὲν τρίβονται πλέον τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο εἰς τοὺς βραχιονιάς της, διότι εἶνε τώρα γυμνοί! εἰς τὰ μαλλιά της, κανένα μαργαριτάρι δὲν λάμπει καὶ εἰς τὸ σῶμά της, τὰ ὠραῖα ἄνθη τοῦ καλοῦ της φορέματος ἀντικατέστησαν τὰ φρικτῶδη κουρέλια τῆς Μαγίσσης, τὰ ὅποια, τὴν νύκτα, συνεχέοντο πρὸς τὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα ὀλημερὶς ψήνει ὁ ἥλιος. Ἡ Ὀδάλια αἰσθάνεται ἑαυτὴν ἐλευθέραν καὶ πλουσίαν ἐν τῇ πτωχείᾳ της. Εἰς τὰ χέρια της κανὲν ὄπλον! εἰς τὴν μέσην της καμμία ζώνη! ἀλλ' εἰς τὴν καρδίαν της θάρρος ἐξείσιον καὶ εἰς τὴν ψυχὴν της θέλησις ἰσχυρὰ, ἀκατάβλητος: νὰ νικήσῃ χάριν τοῦ κυρίου της Τζάκ! Ἡ σιγὴ ἀκλύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Οὔτε γέλια πλέον, οὔτε φωναί, οὔτε ὀμιλία. Τὸ πᾶν κοιμᾶται. Ἡ Ὀδάλια σηκώνεται. Φθάνει εἰς τὰς καλύβας. Νὰ ἡ καλύβη τῆς Λοῦ Φατῶ, τῆς μικρᾶς τῆς φίλης. — Κοιμοῦ, τῆς εἰσεται μὲ τὸν νοῦν της, καὶ ἄς εἶνε ῥόδινα τὰ ὄνειρά σου. Ἐπειτα περνᾷ ἀπὸ τὴν καλύβην τῆς μητέρας της. — Ἄντιο, μητέρα μου, — τῆς λέγει μὲ τὸν νοῦν της, — γιατί βέβαια δὲν θὰ μὲ ξαναῖδῃς ποτέ! Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ σὲ μέλῃ. Ἐσὺ ποτέ δὲν μαγάπησες, ποτέ δὲν σκοτίστηκες γιὰ μένα. Κι' ἂν ξέρω τί θὰ πῇ μητρικὴ ἀγάπη, τὸ ξέρω γιατί εἶδα ἄλλες μητέρες νὰ χαϊδεῖον τὰ παιδιὰ τους. Ἄντιο! — Ἄ! νὰ καὶ τὸ καλόβι τοῦ κακοῦ Ντ' Τσαντούρ!... Ἐ καὶ νὰ μ' ἐβλεπε! δυστυχία μου!...

Τὸ χωρίον ἐπερνοῦσεν οὕτω ἀπ' ἐμ- πρὸς της, μὲ τὴν ταχύτητα τῶν πραγμάτων πῶς μᾶς φαίνονται καὶ τὰ χάνομεν διακριντῶς... Κι' ἔξαφνα, ἡ μικρὰ μαύρη βλέπει μακρόθεν τὴν δάδα τοῦ ἔκαθεν ἀπέξω ἀπὸ τὸ βασιλικὸν παλάτι. Τὸ βασιλικὸν παλάτι δὲν ἦτο παρὰ μίαν καλύβην πλέον μεγάλη καὶ πλέον στολισμένη ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ὅλην τὴν νύκτα ἔκαθεν ἀπέξω μία δᾶς ἀπὸ ρητινῆν. Ὁ πυρὸς αὐτὸς ἐφώτιζεν εἰς καποῖαν ἀπόστασιν τὰ περιχώρα. Καὶ ἡ δύνατὴ ὀσμῆ τοῦ καπνοῦ ἐφθάνει εἰς τὴν μύτην τῆς Ὀδάλιας. Ἡ μικρὰ μαύρη ἐστάθη κ' ἐπροσπάθησε νὰ ἰδῇ τοὺς φρουροὺς, τοὺς τέσσαρας σωματοφύλακας οἱ ὅποιοι, ὄλην τὴν νύκτα, ἐφείλουν νὰ φυλάττουν ἄγρυπνοι τὸν κύριόν των ἐκτὶ ἀπέξω, εἰς τὰς τέσσαρας

«Θέλει μόνον νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Τζάκ εἶνε ἐκεῖ...» (Σελίς 208, στ. γ')

γωνίας τῆς καλύβης. Ἀλλὰ δὲν τοὺς βλέπει. Τί ἔγιναν; Μήπως τὴν εἶδαν εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης νὰ πλησιάζῃ, κ' ἐμάντευσαν τοὺς κακοὺς της σκοπούς, κ' ἔφυγαν ἀπὸ τὰς θέσεις των, καὶ τώρα εἶνε κοντὰ της, ἔμπρός της, ὀπίσω της, ἔτοιμοι νὰ τὴν ἀρπάζουν καὶ νὰ τὴν δέσουν; Ἄλλοίμονο! Καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο, ἀφοῦ δὲν τοὺς βλέπει... — Ὀδάλια, γύρισε πίσω! Ὑπάρχει ἴσως ἀκόμη καιρὸς νὰ ἐπισθοχωρήσῃς!... Ἐστὶ μόνον θὰ σώσῃς τὴν ζωὴν σου. Πίσω, πίσω! Δὲν βλέπεις πῶς πηγαίνεις πρὸς τὸν θάνατον; Τώρα ἡ μικρὰ μαύρη προχωρεῖ μὲ φόβον πολύν. Περιμένει νὰ ἰδῇ τοὺς τέσσαρας φρουροὺς, μὲ τὰ ὄπλα των, ὀρθίους, ἐνεδρεῦντας ἐκεῖ-γύρω, διὰ νὰ τὴν σταματήσουν καὶ νὰ τὴν συλλάβουν. Δὲν εἶνε ὀρθιοί. Δὲν ἀγρυπνοῦν. Τὰ ὄπλα των εἶνε κατὰ γῆς, ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι, ἐξηπλωμένοι. Κοιμοῦνται ἐκεῖ

κοντὰ εἰς τὸν τοῖχον. Ἦτο χωρὶς ἄλλο ἡμέρα ἑορτῆς, συμποσίου. Ὁ κύριός των θὰ τοὺς ἔδωσε νὰ πούν, καὶ τὰρα κοιμοῦνται μεθυσμένοι, ἀναίσθητοι, ἡμιθανεῖς... Ἡ Ὀδάλια κάμνει ἕνα γύρον διὰ νὰ μὴ τὴν φωτίσῃ ὁ πυρὸς. Κ' ἐτοιμάζεται νὰναβῇ τὰ σκαλοπάτια τῆς βασιλικῆς καλύβης, ὡς θὰνέβαινε τὰς βαθμίδας βαμοῦ... Ἐίχεν ἤδη ἀναβῇ τὰ τρία καὶ ἕτοιμάζετο νὰ πατήσῃ τὸ τελευταῖον, ὅταν αἰσθάνεται ὑπὸ τοὺς πόδας της ἕνα μεγάλον μαῦρον ὄγκον: εἶνε πῆμπος φρουρός, ἐξηπλωμένος εἰς τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι, ἀκίνητος, μεθυσμένος καὶ αὐτός... Ὅρατα φυλάττουν τὸν βασιλέα!... Καὶ αὐτὴ ἀκμή ἡ σελήνη τὸν προδίδει. Διότι, εἰσερχομένη εἰς τὴν καλύβην, ἡ Ὀδάλια βλέπει ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τοῦ μέγαν βασιλέα, τὸν ὁποῖον τὸ ἀστρον τῆς νυκτὸς ἀποκαλύπτει ὀλόκληρον. Κοιμᾶται ἐνδεδυμένος, διότι δὲν ἐπρόθεσε νὰ βγάλῃ τὰ φορέματά του, ὅπως τοῦ συμβαίνει πάντοτε τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων συμποσίων. Ὅταν δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ κρατηθῇ, ἔπεσεν εἰς τὴν φάθμα του, ἔτσι ὅπως ἦτο, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸν ὑγρὸν τῆς μέθης... Ἐπὶ τοῦ στήθους του φαίνεται, μυτερὴν καὶ στυλπνὸν, τὸ νύχι τοῦ κἀνθηρος. Εἶνε κρεμασμένον ἀπὸ τὸν λαίμῳ του μὲ λεπτὸν σύρμα ὀρειχάλκου σὰν ἀλυσίδα... Πῶς νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ, πῶς νὰ τὸ παράσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του; Δύο μόνον τρόποι ὑπάρχουν: ἢ νὰ κόψῃ τὸ σύρμα, ἢ νὰ τὸ τραβῆσῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ βασιλέως. Ἄλλ' ἡ Ὀδάλια δὲν ἔχει μὲ τί νὰ κόψῃ τὸ σύρμα. Θὰ πιάσῃ λοιπὸν τὸ νύχι τοῦ κἀνθηρος, θὰ τὸ σηκώσῃ μὲ τὸ σύρμα τοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ντὰ Σαγκουί, καὶ θὰ τὸ κάμῃ νὰ ἐλισθῆσῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰ μαλλιά του, τὰ ὄγρὰ ἀπὸ τὸν ἰδρωτᾶ. Προχωρεῖ. Πλησιάζει τὴν κλίνην. Ὁ βασιλεὺς ἀναπνεύει βαριά, ροχαλίζε θεορῶδῶς. Ἡ Ὀδάλια τραβᾷ ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ. Τὸ σύρμα μόλις προχωρεῖ. Τραβᾷ ἀκόμη... ὀλίγον δυνατώτερα... ὁ βασιλεὺς κινεῖται... παύει νὰ ροχαλίζῃ... στεναίξει... Τὸ σύρμα τοῦ τραβᾷ τὰ μαλλιά... Σείει τὸ κεφάλι του, ὡς διὰ νὰ διώξῃ κακὸν ὄνειρον πῶς τὸν βασανίζει. Ἀλλὰ... ὦ εὐτυχία! στρεφόμενος, ἀφίνει ἐλεύθερον τὸ σύρμα, τὸ ὁποῖον περνᾷ τώρα ἀπροσκόπτως. Καὶ νὰ, τὸ νύχι τοῦ κἀνθηρος μὲ τὴν ἀλυσίδα του εἶνε ἐπὶ τὰ χέρια τῆς μικρᾶς μαύρης. Ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον γυρίζει ὀπίσω, δρασκαλεῖ τὸν μαῦρον ὄγκον, πῶς εἶνε

ΙΝΟΓΝΙΤΟ

ἐξήλωμένος εἰς τὸ πρῶτον σκαλοπάτι, ἀποβαίνει τὸ πῶς τοῦ πυροῦ, τρέχει, διασχίζει τὸ χωρίον καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἐδῆγε εἰς τὸ σπίτι τῶν Λευκῶν.

Αἰσθάνεσαι τὴν εὐτυχίαν σου, Ὁ Δάλια; Ὁχι!... Αἰσθάνεσαι τοῦλάχιστον ὅτι κρατεῖς τὸ περίφημον φυλακτὸν εἰς τὰ χεῖρά σου;... Ὡ, τώρα πλέον οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως εἰμποροῦν νὰ ἐξυπνήσουν!... Τώρα πλέον ὁ Νταΐ Σαγκοῦ εἰμπορεῖ νὰ σηκωθῇ, καὶ ἡ δὰς τῆς ρητίνης νὰ φωτίσῃ ὅλον τὸ χωρίον!... Ἡ Ὁ Δάλια κρατεῖ, σφίγγει εἰς τὰ χεῖρα τῆς τὸ ἱατρικὸν ποῦ θὰ σώσῃ τὸν νεαρόν τῆς κύριον, καὶ φεύγει, καὶ εἶνε μακρὰν!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὰ γελοῖα ἐνὸς μαύρου βασιλέως καὶ τῆς αὐτῆς του.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ὁ Δάλια εὐρίσκειτο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀγαπημένου τῆς ἀρρώστου.

Ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν, ἐσῆκωσε τὸ ἀπὸ λευκὴν μουσελίαν παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐκρησμένον ὡς θυρόφυλλον, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητη, κυττάζουσα πρὸς τὴν κλίνην τοῦ Τζάκ.

— Κοιμάται;...

Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἐπίσω ἀπὸ τὸν ξυλότοχον, ἤκουετο ἀναπνοὴ κανονικὴ καὶ ἥσυχη, — τῆς μητέρας τοῦ βέβαια, ἡ ὁποία ἐκοιμάτο εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον, διὰ νὰ μὴ τοῦ στερῇ τὸν ἀέρα...

— Μοῦ φαίνεται πῶς κοιμάται; ὅλοι κοιμοῦνται, ἐσυλλογίσθη ἡ Ὁ Δάλια σιγά, νὰ μὴ τοὺς ξυπνίσω.

Καὶ ἡ Ὁ Δάλια ἠτομάζετο νὰ καθῆσθαι κάτω, διπλοκῶδι, ὅταν ἤκουσε μίαν ἀσθενῆ φωνὴν νὰ κράξῃ:

— Ὁ Δάλια!...

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἀπεκρίθη, νομίζουσα ὅτι ὁ Τζάκ τὴν ἐφώναζεν εἰς τὸν νεαρόν διότι εἶχε τὰ μάτια κλειστά.

— Ὁ Δάλια, ἐπανάλαβεν ἡ φωνὴ ἔξω ὅτι εἶσαι ἐδῶ. Πλησιάζει. Σ' ἐπερίμενε γιὰ νὰ πεθάνω.

— Τί λέεις, κύριε Τζάκ; ἀνέκραξεν ἡ Ὁ Δάλια.

Κ' ἐπλησίασε τὴν κλίνην του. — Τώρα πιά νὰ πεθάνεις; Νὰ τὸ γιαιτρικὸ σου!... Ἄ, τώρα δὲ φοβάμαι τὸ θάνατον! Σοῦ φέρνω τὴν γιαιτρεία καὶ τὴ ζωὴ!

Ἡ Ὁ Δάλια ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτὰς μετ' ἄσπαστον, ὥστε ὁ νεαρὸς ἀσθενὴς ἀνοῖξε τὰ μεγάλα του μάτια πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἰσοίαν τῶ ὑπέσχετο ἡ μαῦρη του σκιάβα.

— Πόσο ἀργήεις γάρβεις!... Ποῦ ἔσους; Ὅθ' ἀπὸ τὰ πῆξ ὅλα;

— Ὅλα!

— Καὶ δὲν θὰ μάρισις πιά;

— Ποτέ, ποτέ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τὴν ἀνοῖξιν τοῦ 1777, ταξιδιώτης ἰκπεύων ἡμερώτατον στακτερὸν ἄλογον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὠραίαν πόλιν Στουτγάρδην, τὴν κομφῶς ἐκτισμένην εἰς σχῆμα ριπιδίου. Διέσχισε πολλοὺς δρόμους καὶ δρομίσκους, ἀναζητῶν ξενοδοχεῖον. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐσπακε τὴν λαϊμὸν του, στρεφόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερᾶ, ποθεῖν, εἰς κανένα δρόμον καὶ εἰς καμμίαν εἰσίαν, δὲν ἐβλεπεν ἐπιγραφὴν ξενοδοχείου, οὔτε μεγάλου οὔτε μικροῦ.

— Περὶεργὸν πρᾶγμα, ἐσυλλογίσθη ὁ ταξιδιώτης τὸ ὕβρετό εἶνε πόλις πολὺ ὀλιγώτερον σημαντικὴ, καὶ ὅμως ἐκεῖ, ἀπὸ κάθε τρία σπίτια, τὸ ἓνα εἶνε ξενοδοχεῖον! Καὶ τώρα; τί θὰ γίνω ἐδῶ; ποῦ θὰ καταλύσω;...

Μία ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἐφαίνετο συμμεριζομένη τὴν ἀμνηχανίαν του, διότι ὁ ἐπιβάτης τῆς ἐβγαζε κάθε τῶσον τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν θυρίδα. Ἐπιτέλους ἔγασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐκάλεσε τὴν ἰππέα, ὁ ὁποῖος ἐσπευσε νὰ πλησιάσῃ μετ' ἰπποσύνην.

— Κύριε! ἔ, κύριε!... μορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε κανένα ξενοδοχεῖον;

— Ἀκριβῶς τὴν ἴδια ἐρώτησι θὰ σᾶς ἔκαμνα καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ἰππεὺς εἰς ἀθλίαν γερμανικὴν γλῶσσαν.

— Δὲν εἴσθε ἀπὸ ἐδῶ;

— Ὁχι, εἶμαι Γάλλος καὶ Νορμανδός.

— Ἄ, ἔτσι; χαιρὸς πολὺ, ἀπήντησεν ὁ ἐποχούμενος γαλλιστὴ. Ἄλλὰ τότε, κύριέ μου, δὲν κάμνωμεν τίποτε καὶ πρέπει ν' ἀποταθῶμεν ἄλλου. Βίλεσμ, δὲν καταβαίνει νὰ ρωτήσῃ;

Εἰς ὑπηρετῆς, καθήμενος παρὰ τὸ ἐδῶλιον τοῦ ἀμαξηλάτου, ἐπέλευσεν ἀμέσως καὶ ἐπλησίασεν ἓνα ἔμπορον, βηματίζοντα ἀπέξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του.

— Ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ κανένα ξενοδοχεῖον; τὸν ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη πρόθυμος ὁ ἔμπορος; πηγαίνετε ὅλο ἴσια καὶ θὰ βρῆτε!

Ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησε καὶ τὸ ἄλογον τὴν ἠκολούθησεν. Ὁ δρόμος ἐκεῖνος τοὺς ἐβγαλε μετ' ὀλίγον εἰς μίαν μεγάλην πλατείαν, ὅπου ὁ καλὸς μας Νορμανδὸς εἶδεν εἰς τὴν κιγκλιδατὴν ἐξώθυραν ἐνὸς ὠραίου μεγάρου, πινακίδα φέρουσαν τὸ Αὐστριακὸν ἐθνόσημον καὶ τὰς λέξεις: **Ξενοδοχεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος.**

Ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα, προπόμενή, εἶχεν εἰσελθῆ ἤδη εἰς τὴν αὐλήν, ἐνῶ ὁ ἰππεὺς μας, ἀναποφάσιτος, ἐστάθη ἐκεῖ ἀπέξω.

— Χρὴ! ἐδῶ θὰ εἶνε πολὺ ἀκριβά, ἐμαυρομίρισε, παρατηρῶν μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ὠραῖον οἰκοδόμημα καὶ τοὺς

περιβάλλοντας αὐτὸ ἀπεράντους κήπους. Ἄλλ' ὁ ξενοδόχος, μετ' ἑνὸς πεπεταμένου ὑπὸ τὸν βραχίονα, ἐπλησίασεν εὐγενῶς τὸν ἰππέα καὶ τῷ εἶπε:

— Ὁ κύριος δὲν θὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου;

— Δὲν θὰ ἔλεγα ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Νορμανδός, ἀλλὰ ξέρετε... ἐγὼ δὲν εἶμαι παρ' ἄπλους κομμὴ-βουαγιαζέ... ταξιδιωτῶν δι' ὑποθέσεις τοῦ Πιλοποιεῖν τοῦ ἀντιπροσωπεύω, καὶ ὄχι χάριν διασκεδάσεως. Πτωχός, ἔ! δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς εἶμαι πτωχός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ πλούσιος διὰ νὰ κάμνω μεγάλην ἔξοδα, περιττά!

— Ἄ, μὴ σᾶς μέλη, κύριε! ἐδῶ οἱ πελάται πληθύνουν ἀναλόγως τῆς τῆς τῶν καὶ τῆς διαθεσεως τῶν ὄλων ὅμως τοὺς περιποιούμεθα ὡς νὰ ἦσαν ἐστεμμένοι κεφαλαί.

— Ὁραῖον σύστημα! Τὸ ἐπιδοκίμαζώ!

— Χαίρω πολὺ. Ἐρμάν, ὁδήγησε τὸ ἄλογον τοῦ κυρίου εἰς τὸν σταυλόν. Δωροθέα, ὁδήγησε τὸν κύριον εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐμμορφος νεανίσκος ἐπῆρεν εὐθὺς τὸ ἄλογον τοῦ ταξιδιώτου ἀπὸ τὸν χαλινὸν καὶ ἐξηφανίσθη κομφῶ ὑπηρετρία ἐπῆρε τὴν βαλίτζαν του καὶ προηγήθη, ἐνῶ αὐτὸς τὴν ἠκολούθησε διὰ μεγαλοπρεπεστάτων αἰθουσῶν, αἱ ὁποῖαι τῷ ἐνθῆσαν τὰς τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλίων, καὶ ἔφθασεν εἰς ὠραῖον δωμάτιον, ἐπεστρωμένον μετ' ἰσοπέδων τάπητας, ἔχον χρυσὰ ἐπιπλα καὶ κλίνην μετ' οὐρανίαν ὡς ἡ κλίνη τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἔπου ἡ ὑπηρετρία τὸν ἄφισε κατὰ πληκτον.

Τί ξενοδοχεῖον! τί Παλάτι!...

Ὁ ταξιδιώτης μας, — ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Χρυσόστομος, — ἠρώτα τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἂν ἦτο ἔξυπνος ἢ ἂν ὠνειρεύετο, θαμνωμένος ἐκ τῆς πολυτελείας ἐκεῖνης, τὴν ὁποίαν εὐρίσκει βέβαια κανεὶς εἰς τὰ σημερινὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα, — τὰ Πάλας. Ὅτε καὶ τὰ Κορνιμαντάλ, — ἀλλ' ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἄγνωστος καὶ εἰς τὰ καλλίτερα.

Τὸ θαῦμα του ἐφθασεν, εἰς τὸ ἐπακρον, ὅταν μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐνώπιον τραπέζης μεγαλοπρεπεστάτης, μετ' ἑκατάστατα πιάτων ἐκ πορσελάνης χρυστάλλου καὶ χρυσοῦ, καὶ μετ' ἄσθονα ἐκλεκτότατα φαγητά, τὰ ὁποῖα παρήθετε στρατιᾷ ὀλόκληρος ὑπηρετῶν μετ' ὀλίγον πανταλόνια καὶ πουνδραρισμένους περροῦκες!

Μολονταί εἶχε ταξιδεύσῃ πολὺ, ὁ καλὸς μας Νορμανδὸς ποτὲ του ὡς τώρα δὲν εἶχεν ἰδῆ τοιαύτην ὑπηρεσίαν εἰς ξενοδοχεῖον, — ἀπέφειγε ὅμως ὅσον ἡμπο-

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐπὶ τῇ θάλασσῃ Ἀράπη, ὁ μικρὸς Γεωργος:

- Τί καλὰ νὰ ἦμιον καὶ ἐγὼ ἔσοι!
— Τί ἰδέα! καὶ γιατί;
— Γιατὶ τότε δὲν θὰ μοῦ πλένατε τὸ πρῶτοπια κάθε πρῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παγαμένου Ἐβρου

Μεταξὺ μικρῶν φίλων. Ὁ πρῶτος:— Τί κουτοὶ ποῦ εἴμαστε!

Ὁ δεύτερος:— Καλλίτερα νὰ μιλήσῃ εἰς τὸν ἐνικότον ἀριθμόν.

Ὁ πρῶτος:— Τί κουτὸς ποῦ εἶσαι! Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

- Πῶς πᾶς ἐτὴ μουσικῆ, Ἄνδρεια;
— Καλὰ. Ὁ δάσκαλος μοῦ εἶπε πῶς τραγουδῶ ὅσον πουλάκι;
— Μὰ σὺν τί πουλάκι;
— Ἐὰν μικρὸς κρέακας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρισεύγενης

Νηπιακὸς διάλογος. — Γιατὶ, Τοτό, ἡ ζάχαρι εἶνε ἔτσι γλυκαῖ;

— Νικό μου, θὰ βάζουν μέσα μέλι! Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κομηλάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Εἶς ἓνα ἄγωνα, 25 Μαΐου, πολλὰ ἀπατοῦνται διὰ τὴν νίκην. Εἰς τὸ Δημοφῆσιμα πῆ γ; δὲν ἦρκει νὰ ἔχετε πολλὰ ψηφοδέλτια, ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ σταλοῦν ἐγκαιρῶς. Βεβαίως ὅμως, ἂν ἐφθασαν ἐγκαιρῶς αὐτὰ ποῦ ἐφθασαν ἐπρόθεσμα, τ' ἀποσέσματα θὰ ἦσαν πολὺ διαφορετικὰ καὶ θὰ ἤρχοντο πρῶτοι ἐπιτυχόντες κατὰ σειράν: **Ἐγγὴ τῆς Μάμας, Ἐπιτεμνέο Ἐλληνοπούλο, 25 Μαΐου Ἐλληνίς Μητέρα** κτλ. κτλ. Ἄς εἶνε! λάβετε τὰ μέτρα σας διὰ τὸ Δημοφῆσιμα τοῦ 1909.

Μὴ ἀνησυχεῖς, **Αἰνυκία Βασιλόπου**, καὶ οὐδενὸς κακοῦ ἔγινε αἰτία. Ὁλ' αὐτὰ εἶνε παραστικά. Νὰ ἰδῆς, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν, κανεὶς δὲν θὰ ἐνθουμάται πλέον τίποτε. Κάθε δυσἀρεσκεία θὰ παρέλθῃ, καὶ ὅλοι σύμφωνοι, ὁμόνοουτες, θ' ἀρχίσουν τὰς ἐνεργείας τῶν, διὰ τὸ Δημοφῆσιμα τοῦ 1909. Οἱ δὲ νέοι ὄροι τοῦ Δημοφῆσιματος θὰ εἶνε τοιοῦτοι ὥστε θὰ ἀφρονῇ ἐκ τῶν προτέρων κάθε ἀφορμὴν δυσἀρεσκείας. Ὁλ' ἰδῆς!*

Ἐἶνε ἀπλοῦστατον **Πλοίαρχε Νέμε**: Ὁ κύριος αὐτὸς ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἀντέγραψεν αὐτοῦλεξί τὸ διήγημα τοῦ κ. Φαίδωνος ἀπὸ τὸν Γ' τόμον τῶν «Διηγημάτων» του καὶ τὸ ἔστειλε μετ' ὄνομα του εἰς τὴν «Ἑλλάδα» ὅπου ἀνυπόπτως ἐδημοσιεύθη: Ἐγγὲ του αὐτοῦ τοῦ κυρίου, μὰ τὸ ναί! Ὁραῖα ἀρχίζει τὸ φιλολογικὸν του ἀτάδιον.

Μαῦρα Μάνια, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐχρῆνε σήμερον. Κρίμα νὰ εἶσαι τόσα χρόνια συνδρομητριά μου καὶ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς! Προσπάθησε ν' ἀνακληθῆσαι τὴν ἑλληνικὴν καὶ μοῦ γράψῃς ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα.

Χαριμύσσον ἀγγέλμα! Ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη **Μαρία Παπανδρέου**, ἡ γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας μετ' ὀλίγον ἀποσέσματα **Αἰμοστάζουσα Καρδία**, ἀραβωνίσθη τὸν κ. **Δημ. Ν. Φραγκοπούλου**. Νὰ ζῆτῃ εὐτυχισμένη, καὶ νὰ μὴ μετ' ἠσυχονῆσῃ, ὅπως ἄλλως τε μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ σοῦ, **Δοῦς τῆς Σπάρτης**, ὅπως καὶ ὁ Ἐγγονος τοῦ **Αὐτοκράτορος**, ἀπήντησε ὠραῖα εἰς τὰς ἐξετάσεις σου, ἔ; Αὐτὰ τὰ πειράματα τοῦ ἡλεκτρισμοῦ μὴν τὰ ξανακάμῃς, διότι εἶνε ἐπικίνδυνα.

Ἄδρα τῆς Ἑλλάδος, νομίζω ὅτι ἀπήντησα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ναί, ἐμπελὴ ἐν τάξει. Ὁραῖα ἡ ἰδέα τοῦ ἀνεκμηστεικοῦ μεταλλίου διὰ τὴν Τριακονταετηρίδα. Ἄλλ' ἐδῶ αὐτὰ δὲν γίνονται! θὰ ἔπρεπε νὰ παραγγελλῆ εἰς τὴν Ἐδρῶσπην, καὶ θὰ ἐστοίχιζε πολὺ, καὶ δυσκόλως θὰ ἐκαλύπτετο ἡ διακίνη.

Ἐλα καμμίαν φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας, **Μαυροθαλασσίτη**, νὰ ἰδῆς τὸν κ. Παπαδόπουλον καὶ ἄζωντανόν, ἀφοῦ τὸν εἶδες ἐν εἰκόني. Πράγματι καὶ ἄλλαι ἔορται ἡμποροῦσι νὰ γίνουσι καὶ νὰ ἐπιτύχουν ὅπως ἡ πρώτη τῆς Τριακονταετηρίδος. Ὑπάρχει μάλιστα σχέδιον, ἀλλὰ ποῦ καιρὸς διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ! ἴδωμεν!

Ἀντιγράψω ἐδῶ τὸν ἐπίλογον ἀπὸ μίαν ὠραίαν ἐπιστολήν τῆς **Προδοκουμένης Ἐλευθερίας**: «Ἐχεις δικαίον πραγματικῶς, ἀγαπητῆ μου, νὰ ὑπερηφανεύεσαι, διὰ τὸ εὐγενὲς ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβες, καὶ εἶνε ἀναντίρρητον, νομίζω, ὅτι ἂν ποτε τὰ μέτωπά μας λάμψουν ἀπὸ χαρὴν διὰ τινὰ ἐπιτυχίαν ἐν τῷ βίῳ, τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην εἰς σὲ πρῶτον θὰ σφειλομεν».

Ἐυχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὠραίας εὐχάς, **Ἑλληνικὴ Σημαία**. Ἡ «κακογραφία» σου ἀρεκτὰ εὐαγγέλιον καὶ κομψή. Γράψε μου συχνότερα, ἂ θέλῃς νὰ συνενθῆσῃς. Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς Ἀλληλογραφίας μας.

Διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ εἰς ὅσα ὠραῖα ἐνθουσιώδη γράφεις, **Ἑλπίς**, εὐχαριστῶ θερμῶς. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τάποτέλεσματα τῶν ἐξετάσεών σου θὰ μᾶς χαροποιήσουν καὶ ὅτι, ἀφοῦ ἠσυχάσῃς ἀπὸ τὰ μαθήματα, θὰ μοῦ δίδῃς συχνὰ τὴν μεγάλην εὐχαριστήσιν τῶν ἐπιστολῶν σου. Καὶ ὁ κ. Φαίδων καταγορευμένος.

Ἀπὸ τὰ ὠραιότερα γράμματα ποῦ ἔλαβα διὰ τῆς τριακονταετηρίδα μου, εἶνε καὶ αὐτὸ τὸ σύντομον τοῦ **Ἐλμα Ζακωνδία**:

«Χαριτωμένη μου Διάπλασις! Ἐγὼ θύρασεσ πρό ὀλίγων ἡμερῶν τὰ τριάντα τῆς ζωῆς σου χρόνια. Ἄλλὰ μήπως δὲν εἶσαι κοπελοῦλα ἀπέναντι εἰς τὴν μακροβιότητα ποῦ σὲ περιμένει; Σοῦ εὐχόμεναι νὰ τὰ ἐκατοστήτης, καὶ στὰ γηρατεῖά μας νὰ χρησιμοῦνται εἰς καλὸς καὶ φωτεινὸς σύντροφοι ἐκείνων ποῦ θὰ ἔχουν τότε τὰ τωρινὰ μας χρόνια. Καὶ τὰ καλὰ σου αὐτὰ χρόνια νὰ εἶνε ὁραστὰ καὶ μοσχοβολομένη ἀπὸς τὸ αὐγινὸ ἀέρι τοῦ νοστοῦ μας».

Ὁ **Μικρὸς Κομηλάτης** περιμένει κάθε Σάββατον τὸ φυλλάδιον μου ὡς πῶς οἱ ἴουδαῖοι τὸν Μεσσίαν καὶ οἱ Κρητῆς τὴν Ἐνωσιν. Τί εὐμορφὸ ποῦ εἶνε τὸ γραμματικὸν του! Τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃ συχνὰ καὶ τὸν πληροφωρῶ ὅτι Ἀσκήσεις δέχομαι τώρα, καὶ ὡς τὸ τέλος Ἰουνίου. Μὰ δὲν τὸ εἶδε; Μανθάνω ὅτι ἤρχισεν ἡ μελέτη τῶν ἐξετάσεων. Ἐμπρός! Ὁάρος!

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνενοεῖται ἂν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τὸ διαικόμενος φ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνενοεῖται ἰσχυρῶς ἐκ τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀόριστον, καὶ δὲν ἀπὸ κ. εἰς ἠορίσται.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἄδρα τῆς Θαλάσσης, κ. (Μ. Μ.) **Αἰνυκίος Στέφανος**, κ. (Χ. Σ.) **Ἐρημίτης**, κ. (Ν. Α.) **Τὰ Μαῦρα Μάνια**, κ. (3) **Φῶς τῆς Νυκτός**, κ. (Α. Π.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὁδὲν μυστικὸν δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τὸ ἐντικείμενον ὡς ἔβη: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τῶν αὐτῶν φύλλων, 5 λεπτά ἢ λέξεις.— Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχυρῶς διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα,

δέν δημοσιεύονται. — Ο ένδοξο παρρηθένωσ
ἀριθμόσ σημάζει: κόσα τετράδια δέν ἀνταπέδω-
σεν· εἰστέ δ' κροτέωνον.]

**Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
ξοῦν:** τὸ Σβούτο μα; Καρδίλι (0) μὲ Παλ-
λάδα, Μιρῶν. Μελέξανδρον Κόμην — ἢ Δει-
νοπαθουμένη Ἑλλάσ τοῦ «21» (0) μὲ Ἀνα-
κρόνον, Περίγρικα τῆσ Ἐπιπόλου, Ἀρ-
χοντα τοῦ Πηλίου — ἢ Πλαυῆ Ἀνίεσ (0)
μὲ Ἀστρον Ἐσπεριον, Γερῶν Γαπύτην,
Δοθα τῆ: Σπάρτησ, Ἰδανικότητα.

Ἡ Διάπλασισ ἀσπάζεται τοῦσ φίλουσ
τῆσ: Βούτανιὸ Ἀθῶνι (ἔχει καλῶσ) Ἑλ-
ληνίδα Χριστιανῆν (ἀδικωσ; πικραπονεῖσαι, ὁ
κ. Π. σου ἔγραψ δὺσ δελτάρια καὶ περιμέ-
νει ἀπάντησιν σου πῶσ νὰ διαλέτῃ τὰ φρ.
3.10.) Ἡμέραν τῆσ Ἐλευθερίας (ἔχει κα-
λῶσ;) Στρατηλάτην τῆσ Ἀσίας (ἔλαβα) εὐχα-
ριστῶ) Δωδεκαετη Διάβολο (τὰ ἔστειλα ἐκ
δευτέρου εἰσ τὴν διεύθυνσιν σου) Γ. Δ.
Σταυρ. (τετράδια ἔστειλα) Μικρὸν Δόγην
(εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεισ χαριέσιματα
εἰσ τὴν μητέρα σου, τὴν παλαιὰν συνδρο-
μητριάν μου) Ἀστρονομὸν Σκόλο (ζητηθέντα
ἔστειλα) διαγωνισμὸσ Φωτογραφιασ θὰ προ-
κηρυχθῆ) Ἀκάνθων Στέφανον (ἐλπίζω ὅτι
μετὰ τὰσ εξετάσεισ θὰ λαμβάνω ἐκτενσετέρας
ἐπιστολάσ σου) Ταπεινὸν Κέριον (αἱ παράγ-
γελία σου ἐξετελέσθησαν) τὸ φυλλάδιον εἰσ
τὸν Γ. Α. στέλλεται τακτικὰ) Ἐξόριστον
Βασιλῆν (αἱ Ἀσκήσεισ σου ἐλήρησαν) διό-
λου δέν ἐγκατελείφῃ ἢ ἰδέα τῶν δωδεκασε-
λίδων φύλλων) ὁ ἀ ἐκδοθῆ δωδεκατέλιδον
ἐντόσ ὀλίγων) Καμῶσ τῆσ Μάνιασ (ἐλήφθη-
σαν) Ἰνοῆν Ψυχορραγῶντοσ Ἀγγέλιον (καὶ
ἢ ἐπιστολή σου παιρικωτάτη ὅσον καὶ τὸ
ποίημα) Ναυσικῆν, κτλ. κτλ.

Εἰσ ὅσασ ἐπιστολάσ ἔλαβα μετὰ τὴν 21
Μαΐου, ὑαπαντήσω εἰσ τὸ προσεχέσ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεισ δεσται: 15 Ἀθηῶν καὶ Πει-
ραιῶσ μέχρι τῆσ 9 Ἰουνίου ἐκ τῶν Ἐ-
παρχιῶν μέχρι τῆσ 20 Ἰουνίου ἐκ τοῦ Ἐ-
ξωτερικοῦ μέχρι τῆσ 6 Ἰουλίου.

Ἡ ὁ χάριτῃ τῶν λόγων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον νὰ
γράφωσι τὰσ λύσεισ των οἱ διαγωνιζόμενοι
παιδίται ἐν τῷ Γραμῆν μασ εἰσ φακέ-
λουσ, ὅν ἕναστος περιεχει 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

244. Λογομαχικὸσ Λεξιγράφωσ.

Σὲ μὰ ραδιὰ μὲ πρόθεσιν
Καρπῶσ νὰ κόψω πῆγα,
Κι' ἰδοῦ μὲ λόγια λίγα:
Τὸ δένδρο εὐθὺσ ἐξέθηκ
Σὰ νάταν μαγαμένο,
Καὶ μ' ἀπορία μένω.]

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδοσ τῆσ Θεῶλλησ

245. Λεξιγράφωσ.

Θεὸσ ἐκ τῶν ὠραίων
Μ' ἕνα νησιὸ ἐνόηθ,
Καὶ ποιητῆσ ἀρχαίωσ
Εὐθὺσ ἐφανερῶθη.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆσ Ἐλισούδασ

246. Συλλαβόγραφωσ.

Κατὶ εὐωδιάζει,
Κ' ἢ αἰτία ποιά;
Σὺνδερμὸσ καὶ ἔων
Κάμνονσ συντροπιά.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆσ Μελαγχολικῆσ Ὀνειροπόλου

247. Αἶνιγμα.

Νῆρωσ τὸ θηλυκὸν μου,
Ἄνωσ τὸ οὐδέτερον μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ τῆσ Λέσβου

248. Δικτυωτόν.

- * * * * * = Νῆωσ τῆσ Εὐρώπησ.
- * * * * * = Φυτόν παρόχθιον.
- * * * * * = Ἐπίθετον οὐδέτερον,
- * * * * * = Ἀρχαία βασιλοπαισ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆσ Ἐθνικῆσ Ἀνογεννήσωσ

249. Κροτυτογραφικόν.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 5 = Ἦρωσ τῆσ Ἐπαναστάσωσ.
- 2 3 7 3 5 = Νῆωσ.
- 3 7 6 4 3 5 = Ἐπίθετον.
- 4 3 5 3 5 = Ἀνωνομία.
- 5 6 1 3 5 = Νῆωσ.
- 6 7 8 5 = Θεὸσ.
- 7 8 1 6 = Μέρωσ τοῦ λόγου.
- 8 2 6 7 = Σπλάγχχον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σμυρναίου

250-254. Μαρικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸσ γράμματοσ ἐκάστησ τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸσ ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεισ:
Κόρη, ἀμῶσ, ἀνῆσ, βυθὸσ, γάλα.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μουσικοῦ

255. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίσ.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν γνωμικὸν κοι-
νότατον:

1, Παρέρχεται 2, Χώρα τῆσ Ἀφρικῆσ 3,
Διάσημοσ γλύπτησ Ἀθηναίωσ 4, Ποταμὸσ
τῆσ Εὐρώπησ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου

256. Φωνηγετέλιον.

μ - τ - χ - ὀ - ρ - δ - ν - κ

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἐλένης Θ. Μητοῦσιου

257. Γέφυρωσ.

M	Λ	Λ	Λ	Λ	Λ	E
	Λ	Λ	Λ	Λ	Λ	Λ
	Λ	Λ	Λ	Λ	Λ	Λ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κόκου τῆσ Μυτιλήνησ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 16 καὶ 17.

- 170. Ἐκλα (ἐκ, λα). — 171. Ρόδον-Ρόδοσ.
- 172. Ἀλτηρία-ἄλτηρία. — 173. Φιλώτασ-
ῶτα.

174. Α Δ Ν 175. Τῆ ἀνταλλα-
Σ Η Ο γῆ διὰ τοῦ δσ:
Κ Μ Ρ Σίτωσ, ΚΥρωσ, εὐ-
Τ Ρ Ι Η Ρ Η Σ Ρωσ, ἀκροσ, λό-
Λ Τ Τ κασ=ΣΥΡΩσ. —
Α Η Η 176. Στῆ μέσῃ τὸ
Φ Ρ Σ τῆλογο μαζὶ μου

— Σὰν τὸ πουλί πετᾷ. — Σὰν ρίξω τὸ του-
φέκι — Ἡ τόχη τι μου πλέκει. — Ποτέ μου
δέν ρωτῶ. — 177. ΑΙΑΣ-ΓΑΛΑ (ἌΓαμέ-
μνων, Ἰάσων, Ἄλλασ, Σάμοσ). — 178. Ἰσων
Θεὸσ ἔλε. τιμᾶν σοῦσ γονεῖσ. — 179. Τὸ πι-
πέρι καίει (τὸ - πῖ περὶ καλ - οἱ.)

180. Φιλία (Φῖ, Λέα). — 181. Ψυχὴ (Ψῖ,
χῖ). — 182. Ἐανθὸσ-ἄνθος. — 183. Τὸ φτυᾶρι

184. Κ Ρ Η Τ Η 185. Εἶνε 18 πρόβητα
Ρ Η Μ Α (18+18+9+55=100.)
Η Μ Ι 186-190. Διὰ τοῦ Ρ:
Τ Α ῆμα, ἄρωσ, Κρέων,
Η Κῆρωσ, ἄκοσ. — 191.

ΙΟΛΑΩσ (Ἰοκάστη,
Ἄμωσ, Δίρα, Ἄργωσ, Ὀλορωσ, Σκίρων
ἢ Σίνησ). — 192. Κακὸν τὸ γῆρωσ, οὐ γὰρ ἔρ-
χεται μόνον. — 193. Ἄει τὰ πέφυκα βελτίω.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἔξω μὲ ἀπλᾶ στίχητα τῶν 8 στίχων
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦσ συνδρομητάσ μασ λεπτὰ 8
μόνον μὲ παρὰ ἄστοιχία τὸ διπλοῦσ, καὶ μὲ
ν ε φ α λ α τ ὸ τροπῶσων. Ἐλάχιστοσ ὄρωσ 15 λέ-
ξεισ, δηλαδῆ καὶ αἱ ἀνωτέρωσ τῶν 15 πληροῦν-
ται ὡσ τὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸσ στίχοσ, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παρὰ ἢ ἀπὸ
στίχητα τῶν 8 στίχων, ἐπαλογεῖται ὡσ 15 λέξεισ
ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνδεδεμέναι ὑπὸ τοῦ ἐπιτημοῦ
ἀγγελίασ δέν δημοσιεύονται.]

Εὐχαρίστωσ, ὦ φίλη Ἀλέξει τῆσ Ἐλ-
λάδοσ, ἐσπαθῶντομ ὅπωσ θέλατε, μὲ
σπαθὴ ἢ ἄλλωσ. Εἶνε αὐτόθι πολλοὶ συνδρο-
μηταὶ καὶ συνδρομητριάται τῆσ προσφιλοῦσ
Διαπλάσωσ. Ὁρατοτάτη ἀληθῶσ ἡ «Αὐ-
γῆ». — Ταπεινὸσ Κύριωσ (Θ, 233)

ΑΓΟΡΑΖΩ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ, ΕΛ-
ΛΑΔΟσ, ΚΡΗΤΗσ, ΤΟΥΡΚΙΑσ,
ΚΥΠΡΟΥ, ΑΝΤΑΛΛΑΞΩ. — ΑΝΑΣΤΑ-
ΣΙΟσ ΔΕΣΥΛΑσ, ΤΕΡΓΕΣΤΗ, ΠΙΑΖΣΑ STA-
ΖΙΟΝΕ. (Θ, 234)

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“**

Βιβλία κερσνὰ, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ,
ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆσ «Διαπλάσωσ τῶν
Παιδων».

Ὁ Ἄγγελωσ τῆσ Ἀγῶνησ (60
εἰκόνεσ) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ
χάρτου πρώτησ ποιότητοσ φρ. 7.

**Τὸ Βιβλίον τῆσ Συμπερίφο-
γῆσ**, φρ. 0,60.

Δεῦκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἐκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσημ 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσημ 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰ-
κόνεσ) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου
φρ. 1,50.

Ἡ Μαγισσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδων (ποιή-
ματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνεσ) φρ. 3,50.

Παιδικαὶ Διάλογοι (Κουρτίδου)
Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θεᾶτρον (Ξενοπούλου)
φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια)
ἐκαστον φρ. 0,50. Χροτυδέτα τὰ 3
ὄμοῦ, φρ. 2,50.

Ἠρώσ δ Νικίου (24 εἰκόνεσ)
φρ. 3,50.

Ὁ Πυρροποῶλησ (24 εἰκόνεσ)
φρ. 3,50.

Ἐπὲρ Πατριδοσ (35 εἰκόνεσ)
φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτησ. Ἐμμετρον Διήγημα
ὑπὸ Χρ. Σαμαρταῖδου, φρ. 0,60.

Ἐξεδόθη πρὸ ἀλίγου:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
Τὸ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΔΙ
Θαυμασία συλλογῆ ποιημάτων εἰσ πολυτελέ-
στατον κόμον.
Πωλεῖται εἰσ ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα
ΔΡΑΧ. 3,50